Eleanor H. Porter

POLLYANNA

Jocul bucuriei

Traducere din limba engleză de
Laura Cociș

Cu ilustrațiile originale ale lui
Stockton Mulford

SOPHIA / METAFRAZE
București

CAPITOLUL I

Domnișoara Polly

În dimineața aceea de iunie, domnișoara Polly Harrington intră în bucătărie oarecum în grabă. De obicei, domnișoara Polly nu se grăbea; se mândrea anume pentru calmul ei. Dar azi se grăbea – se grăbea cu adevărat.

Nancy, care spăla vasele la chiuvetă, o privi cu uimire. Nancy se afla în slujba domnișoarei Polly doar de două luni, dar știa deja că stăpâna ei nu avea niciodată obiceiul să se grăbească.

– Nancy!

– Da, doamnă! răspunse Nancy veselă, continuând să șteargă vasul pe care-l ținea în mână.

– Nancy, când vorbesc cu tine, aș dori să lași totul deoparte și să asculți ce am de spus.

Acum glasul domnișoarei Polly era foarte sever. Nancy roși necăjită. Lăsă îndată vasul și șervetul, care aproape îi căzură din mână, ceea ce o descumpăni și mai tare pe Nancy.

– Da, doamnă; am înțeles, doamnă, se bâlbâi ea, apucând precipitată vasul, dar azi dimineață mi-ați spus să mă grăbesc cu spălatul vaselor.

Stăpâna ei se încruntă.

– De-ajuns, Nancy. Nu ți-am cerut explicații. Fii atentă!

– Da, doamnă.

Nancy își înăbuși un suspin. Se întreba dacă vreodată va izbuti să fie pe placul domnișoarei Polly. Nancy nu mai fusese în serviciul nimănui până atunci; dar boala mamei ei, care rămăsese pe neașteptate văduvă și cu trei copii mici, a silit-o pe Nancy să-și caute de lucru ca să-i ajute cumva, și a fost nespus de mulțumită că găsise o slujbă la conacul de pe deal, la șase mile depărtare[1] de locul numit The Corners, unde locuia ea. Auzise de mai demult de domnișoara Polly Harrington, stăpâna vechii reședințe a familiei Harrington, una dintre cele mai bogate persoane din oraș, însă după două luni ajunsese la convingerea că era o femeie aspră, cu chip sever, care își încrunta sprâncenele când cădea un cuțit sau se trântea o ușă, dar căreia niciodată nu-i trecea prin minte să zâmbească, chiar și atunci când nu se auzea nici un zgomot iscat de ușile sau de cuțitele din bucătărie.

– După ce îți termini treburile, te rog să faci curat în cămăruța de sus, de la mansardă și, după ce vei scoate cuferele și cutiile de acolo și vei mătura și vei aranja totul, să pregătești un pat pentru un copil.

[1] O milă este echivalentul a 1609,34 metri *(n.trad.).*

– Bine, doamnă. Și unde să pun lucrurile pe care le scot de acolo?

– În pod.

Domnișoara Polly șovăi un moment, apoi continuă:

– Cred că acum pot să-ți spun că nepoata mea, domnișoara Pollyanna Whittier, va veni să locuiască cu mine. Are unsprezece ani și va dormi în camera pregătită de tine.

– Va veni o fetiță să locuiască aici, domnișoară Harrington? O, ce mă bucur! strigă Nancy, cu gândul la bucuria pe care o răspândeau surioarele ei acasă, la The Corners.

– Bine! „Mă bucur” nu e chiar cuvântul pe care l-aș folosi eu, răspunse rece domnișoara Polly. Însă, firește, am de gând să nu mă pierd cu firea. Sunt o femeie cumsecade, nădăjduiesc, care-și cunoaște datoria.

Nancy se făcu roșie ca focul.

– Negreșit, doamnă; socoteam numai că o fetiță aici ar… v-ar înveseli, îngăimă ea.

– Mulțumesc, ripostă doamna sec, deși nu simt nici o nevoie în această privință.

– Da’, bineînțeles, nu se poate ca în sinea dumneavoastră... dumneavoastră... să nu v-o doriți. În fond, e copilul surorii dumneavoastră, răspunse Nancy ezitând și simțind nedeslușit că e de datoria ei să-i facă o primire caldă acelei fetițe singure.

Domnișoara Polly își înălță semeață bărbia.

– Ei, zău, Nancy, doar fiindcă s-a întâmplat să am o soră care a fost destul de proastă ca să se mărite și să aducă pe lume copii de care nu era nevoie într-o lume deja destul de plină, nu văd de ce ar trebui *să vreau* în mod special să le port eu însămi de grijă. Însă, așa cum am spus, îmi cunosc datoria. Vezi să faci curat pretutindeni și mai ales prin colțuri, Nancy, adăugă ea cu asprime, ieșind din încăpere.

– Da, doamnă, oftă Nancy, întorcându-se la vasul pe care nu apucase să-l curețe.

În camera ei, domnișoara Polly scoase iarăși scrisoarea pe care o primise cu două zile înainte din îndepărtatul orășel din Vest și care fusese pentru ea o surpriză așa de neplăcută. Scrisoarea era adresată domnișoarei Polly Harrington din Beldingsville, Vermont și suna așa:

„Stimată doamnă, cu părere de rău, vă aduc la cunoștință că părintele John Whittier a părăsit această lume acum două săptămâni, lăsând în urmă un copil, o fată de unsprezece ani. N-a lăsat nimic altceva în afară de câteva cărți, căci, cum fără îndoială știți, era preotul unei bisericuțe misionare și avea un salariu foarte mic.

Bănuiesc că era soțul răposatei dumneavoastră surori, dar mi-a dat de înțeles că familiile nu erau în relații foarte bune. Cu toate acestea, s-a gândit că, de dragul surorii dumneavoastră, veți avea bunăvoința să aveți grijă de copilă și s-o

creșteți în familia ei din Est. Din acest motiv vă scriu.

La data la care veți primi scrisoarea, fetița va fi pregătită de plecare. Dacă vă veți da acordul, am fi foarte recunoscători să ne comunicați, fiindcă un cuplu, soț și soție, au de gând să facă o călătorie în Est și s-au oferit să o ia cu ei pe fetiță până la Boston și de acolo să o urce în trenul de Beldingsville. Firește că veți fi anunțată în ce zi și la ce oră s-o așteptați pe Pollyanna.

În speranța unui răspuns neîntârziat, rămân, cu respect,

Al dumneavoastră,

Jeremiah O. White”

Încruntată, domnișoara Polly împături scrisoarea și o puse înapoi în plic. Răspunsese cu o zi în urmă și spusese că avea să ia copila, firește. *Nădăjduia* că-și cunoștea datoria destul de bine – oricât de neplăcută avea să fie aceasta.

Cum stătea așa, cu scrisoarea în mână, gândul o purtă la sora ei, Jennie, mama copilei, și la vremea când ea avea douăzeci de ani și insistase să se mărite cu tânărul preot, în ciuda împotrivirii familiei. Primise o cerere în căsătorie din partea unui om înstărit, pe care familia îl preferase în detrimentul preotului, dar pe care Jennie îl refuzase. Acel om era bogat, dar era mai în vârstă, pe când preotul era tânăr, plin de entuziasm și de idealurile tinereții, cu o inimă plină de dragoste.

Jennie le preferase pe acestea – destul de firesc, poate; așa că se măritase cu preotul și plecase cu el ca soție de misionar.

Atunci intervenise ruptura. Domnișoara Polly își amintea foarte bine totul, deși, la vremea aceea, avea doar cincisprezece ani. Cu toate că familia întrerupsese orice legătură cu ea și cu soțul ei, Jennie le scrisese o vreme și le spusese că își numise ultimul copil „Pollyanna”, după cele două surori ale ei – ceilalți copii îi muriseră cu toții, după cum aveau să afle din ultima ei epistolă. Câțiva ani mai târziu, sosise vestea morții ei printr-o scrisoare scurtă, dar sfâșietoare, trimisă chiar de preot dintr-un orășel din Vest.

Însă timpul nu stătuse pe loc pentru locuitorii conacului de pe deal. Domnișoara Polly, privind în jos la valea ce se întindea până departe, se gândi la schimbările petrecute cu ea în acești douăzeci și cinci de ani.

Acum avea patruzeci de ani și era singură pe lumea aceasta. Tatăl, mama, surorile – muriseră cu toții. De ani buni, ea fusese singura stăpână a casei și a banilor lăsați de tatăl ei. Unii o compătimiseră pe față pentru viața ei singuratică și insistaseră să-și ia un prieten sau un tovarăș de viață care să locuiască împreună cu ea; dar ea nu primise cu bucurie nici compătimirea, nici sfaturile lor. Nu era singură, le spunea. Îi plăcea să fie independentă, să fie liniștită. Dar acum…

Domnișoara Polly se ridică încruntată și cu buzele strânse. Se bucura, firește, că era o femeie generoasă care nu numai că-și cunoștea datoria, ci avea și destulă tărie de caracter ca s-o ducă la capăt. Totuși… *Pollyanna*! Ce nume ridicol!